

Antoon

1930 | 2023

HERINNERINGSBOEK

Ter nagedachtenis aan het overlijden van Antoon van der Sloot op 11 mei 2023. Dit ebook bevat de voordrachten, muziek en video's gebruikt tijdens de crematie. De crematie is opgenomen en de videofragmenten zijn af te spelen in het ebook.

Het leven ten volle geleefd

Dankbaar voor de vele mooie momenten die wij tot het laatst hebben gedeeld, is overleden onze lieve en zorgzame vader, schoonvader en opa

Antoon van der Sloot
Antonius Lambertus
☆ Boxtel, 5 juni 1930 † Boxtel, 11 mei 2023

echtgenoot van
Toos van der Sloot - Verstappen †

Correspondentieadres:
Elisabethstraat 12, 5282 XE Boxtel
advandersloot@x4all.nl

U heeft gelegenheid om persoonlijk afscheid te nemen van vader en opa op dinsdag 16 mei van 19.00 uur tot 19.45 uur in Uitvaartcentrum Liduina, Liduinahof 35 te Boxtel.

De crematieplechtigheid zal plaatsvinden op woensdag 17 mei om 11.15 uur in de Luxzaal van crematorium Rijckackers, Anthony Fokkerweg 150 te Eindhoven.

Na afloop van de crematieplechtigheid ontmoeten wij u graag in de ontvangstruimte van het crematorium.

In plaats van bloemen ontvangen wij graag een donatie ten behoeve van het Wereldhuis.

Ad en Annemien
Roel en Inge
Maartje en Robbie

Lisette en Hans
Kirsten en Luke
Carlijn

INHOUDSOPGAVE

Een herinneringsboek aan Antoon van der Sloot

Rouwkaart	02	Voordracht Lisette	22
Inhoudsopgave	03	Video feestjes, vakantie en ouder worden .	26
Inleiding	04	Voordracht Kees	27
Muziek en kaarsen	09	Muziek Yesterday	29
Levensloop	12	Afsluiting	30
Video jonge jaren, verkering en paarden ...	15	Afscheid	33
Voordracht Roel	16	Fotocollage	34
Voordracht Carlijn en Kirsten	19	Foto en Wordcloud	35
Video gezin, fanfare, vakantie en pensioen .	21		

INLEIDING

crematiedienst 17 mei 2023

‘Ik heb ook altijd trombone gespeeld, wist je dat?’

Dat was 1 van de eerste dingen die Antoon tegen me zei toen ik hem afgelopen januari ontmoette.

‘Inmiddels speel ik niet meer, ik ben ook al 82.’ Zei hij er achteraan.

Toen jullie hem eraan herinnerde dat hij inmiddels toch echt wel 10 jaar ouder was, dacht hij heel even na... gniffelde een keer en zei... ‘ach ja.’

Het was 1 van de verwarringen die de Vasculaire dementie teweegbracht.

Inmiddels al een hele tijd geleden kreeg Antoon last van wat verwarringen hier en daar.

Kleine dingen die in het begin amper opvielen.

Eerlijk is eerlijk: Je wuift het in zo’n situatie vaak weg onder:

‘Ach... dat zal de leeftijd wel zijn...’ en je gaat zonder er verder over na te denken gewoon door met je leven.

Maar toen die kleine verwarringen steeds groter werden,

die voorheen kleine dingen, op den duur niet meer te negeren waren, gaf dat toch een angstig gevoel. ‘Het zou toch niet...?’

Toos en Antoon waren een goed team.

Na een leven lang samen raak je zo met elkaar verweven dat je goed aanvoelt wat de ander nodig heeft, ook in tijden dat het minder goed gaat.

Maar Toos was inmiddels zelf ook geen 18 meer, zelf had ze inmiddels steeds meer last van gezondheidsproblemen en ongemakken.

Op den duur had Antoon dan ook meer zorg nodig dan zij haar man nog kon bieden. Zo kwam hij vorig jaar maart in het Wereldhuis te wonen. In Augustus verhuisde ook Toos naar Het Wereldhuis, weliswaar op een andere verdieping, maar wel onder hetzelfde dak, zoals het eigenlijk hoorde.

Helaas ging het niet goed met de gezondheid van Toos, waarna zij begin dit jaar kwam te overlijden.

Voor Antoon een lastige tijd. Dementie zorgde ervoor dat hij zich soms heel bewust was van zijn verlies... maar op andere momenten kon hij de link met zijn vrouw niet goed leggen. Als hij 1 van jullie namen niet meer direct wist, was er hoe dan ook wel altijd herkenning: 'Dat is er 1 van ons!' riep hij dan.

Op zich ging het naar omstandigheden best goed met Antoon. Al zeiden jullie afgelopen week ook: 'Nu zo terugkijkend... ging het met vader na het overlijden van moeder langzaam maar zeker stapje voor stapje steeds een beetje minder.'

Hoe goed en fijn de verzorging in het Wereldhuis ook was, voor Antoon was er eigenlijk maar 1 écht thuis. Een plek, waar dan ook, hoe dan ook samen met zijn vrouw.

Op donderdag 11 mei was het dan ook tijd elkaar weer in de armen te sluiten. Want Antoon overleed. Hij is 92 jaar oud geworden.

Afgelopen week spraken we over jullie vader, schoonvader en opa. Jullie vertelden over het gevoel van afscheid

nemen, zo snel al na Toos en wat dit met jullie doet.

En natuurlijk, wanneer iemand wat je noemt 'een dagje ouder' wordt, dan hou je er, ergens heel ver weg in je achterhoofd rekening mee dat zagezegd dat 'ene' telefoontje een keer zou kunnen komen. Niemand van ons heeft immers het eeuwig leven, ook Antoon niet. Maar als het moment van daadwerkelijk afscheid nemen dan komt, geeft het toch een wat vreemd en onbestemd gevoel. Ad en Lisette, ineens zijn jullie als kind 'de oudsten in lijn'. De plek die je heel jouw leven lang 'thuis' noemde, is er nu niet meer. Natuurlijk zijn jullie zelf al lang en breed volwassen en hebben jullie ook je eigen leven, je eigen gezin, maar toch... zo lang je ouders nog in leven zijn, blijft een heel klein stukje diep in jezelf ook nog kind. Maar zo vertelden jullie ook: Met jullie pap is die vader/kind -verdeling in de afgelopen jaren steeds meer omgedraaid. Inmiddels zorgden jullie voor hem, niet meer andersom.

Eigenlijk... hebben jullie de afgelopen jaren vanwege dementie, stap voor stap en steeds een beetje meer afscheid genomen van de vader, schoonvader en opa die hij altijd voor jullie was.

Met vandaag... het laatste stukje afscheid.
En natuurlijk... doet dat iets met je.

Wat is het dan fijn dat je niet alles alleen hoeft te doen en te dragen...

juist in dagen als dit. Want er zijn veel mensen om jullie heen die op alle mogelijke manieren proberen te steunen.

Een kaart, telefoongesprek of een appje, mensen sturen mooie bloemen.

Soms weet je als omstander ook niet zo goed wat je kunt doen voor iemand... juist nu. Maar inmiddels hebben jullie gemerkt hoe fijn en hoe belangrijk die ogenschijnlijk kleine gebaren zijn. Dat heeft jullie erg goed gedaan.

Daarom is het ontzettend fijn dat u er vandaag bent, in de LUX-zaal van

crematorium Rijtackers om zo samen afscheid te nemen van

Antoon van der Sloot.

Namens **Ad en Annemien, Lisette en Hans** en ook namens **Roel en Inge, Maartje en Robbie, Kirsten en Luke en Carlijn** mag ik zeggen: Welkom, heel erg fijn dat u er bent.

Want dat voelt voor hen als een hele grote maar ook zeer warme steun.

Muziek speelde voor Antoon een belangrijke rol in zijn leven, daar vertellen jullie dadelijk absoluut meer over.

Een door zijn naasten Live gespeelde muzikale ode zou Antoon dan ook vast en zeker enorm gewaardeerd hebben.

Komen jullie naar voren toe?

En terwijl we luisteren naar Air van Händel, zullen jullie Kirsten en Carlijn, de kaarsen voor jullie opa én oma aansteken.

Muziek en kaarsen

muziek: Ad, Annemien, Roel, Maartje en Inge - kaarsen: Carlijn en Kirsten

Wanneer je iemand wil herdenken, dan val je vaak al snel terug op allerhande data en feitjes. Maar eigenlijk zegt dat veel meer over *wat* iemand allemaal gedaan heeft en niet zozeer *wie* iemand was.

Dat zit in zoveel meer dan alleen die feiten.

Dat zit vooral in een bepaald gevoel.

Zogezegd: Wat heeft Antoon als mens... voor mij betekend?

Een antwoord op die vraag, is best moeilijk in woorden te vangen.

Misschien dat het juist daarom op momenten als dit zo fijn is om samen mooie herinneringen op te halen.

Wat waren de momenten...

de typerende dingen die er écht toe gedaan hebben?

Dát is waar het om gaat. Dat zijn uiteindelijk ook de herinneringen die je het meest bij zullen blijven.

Ad, jij dacht terug aan de man die jullie vader voor velen was.

Jij zal ons in een vogelvlucht door het leven van Antoon meenemen.

LEVENSLLOOP

door Ad

Vader werd geboren op 5 Juni 1930 in Boxtel (Lennisheuvel) als de oudste in een gezin met uiteindelijk 2 kinderen.

Wat je noemt in die tijd een heel gewoon en traditioneel gezin waarbij ze een kleine boerderij hadden en oma een textielwinkeltje had.

Er werd hard gewerkt, door iedereen om brood op de plank te krijgen.

Als je in 1930 geboren bent, dan betekent dat ook dat je de 2e wereldoorlog zeer bewust hebt meegemaakt. Het was voor het gezin van der Sloot dan ook een hele moeilijke tijd.

Opa kwam op den duur in kamp Vught terecht en maakte het nodige mee.

Gelukkig kwam hij wel vrij, maar de impact was zo groot geweest dat opa vlak na de oorlog in 1948 alsnog overleed.

Oma stond er ineens alleen voor. Een nog jonge vrouw, met kinderen in een tijd dat Nederland weer volledig in wederopbouw was. Het hield niet over.

Van Antoon werd als oudste zoon dan ook zeker verwacht dat hij zijn steentje bijdroeg, iets dat hij, zo jong als Antoon ook was, zeker gedaan heeft. Maar heel veel sprak hij niet meer over

deze tijd. De oude pijn was daarvoor te groot.

Antoon ging naar school. Volgde hierna de Mulo A én B (daar was hij trots op) en om zijn moeder bij te kunnen staan haalde hij ook een aantal Textielbrevetten.

Maar Textiel... dat was toch niet helemaal zijn ding.

Deze 'carrière' heeft dan ook niet lang geduurd, want hij kreeg een baan aangeboden bij Philips in Eindhoven op de afdeling Buitenland expeditie.

Zijn carrière werd vervolgens voortgezet bij het Philips Rekencentrum waar de eerste (toen nog héle grote) computers moesten worden bediend. Veel rekenwerk oa voor het Philips Natuurkundig Laboratorium en dat op computers van IBM en ook van Philips zelf.

Dat laatste is overigens nooit wat geworden. Vanuit Operating direct aan de computers is vader vervolgens in een kantoorbaan gerold ook aan het Philips Rekencentrum wat hij tot aan zijn pensioen in 1989 heeft gedaan.

Als Lisette en ik terugdenken aan onze jongere jaren, dan komen al snel veel herinneringen naar boven toe.

Bij ons thuis was de verdeling ook wat je noemt

We zijn dan ook nooit maar iets te kort gekomen.

Bij het overlijden van moeder nu exact 4 maanden geleden hebben we al stil gestaan bij het huis aan de van Hornstraat met de grote tuin, de vakanties eerst in Zoutelande (geweldige tijd vond ook vader vandaar weer deze rouwkaart) de andere vakanties en uitstapjes, het oppassen toen de kleinkinderen nog klein waren etc.

Voor vader waren dieren ook erg speciaal, hij heeft zelf paard gereden zoals we dadelijk gaan zien op de foto's, maar ook honden hadden altijd zijn aandacht. We hebben zelf een hond gehad maar ook bijvoorbeeld op de dagbesteding van het Kleine Bos had hij aandacht voor de mooie grote hond en wanneer in het Wereldhuis de hond kwam van Lisette maar ook van anderen, moest die meteen worden aangehaald en geaaid.

Auto's was ook een hobby als je het zo kunt noemen, de Ford Perfect (waar ik nog als kleine manneke flink met mijn vinger tussen de deur heb gezeten),
de twee lelijke eenden ofwel Deux Chevaux

zoals vader dat noemde want dat was toch veel chiquer. De autobladen werden nageplozen en toen kwamen een aantal Opels, Volkswagens en als laatste een Citroen C3 en na lang dubben toch maar een automaat !!

Nadat vader met pensioen ging, kwam vrijwilligerswerk op zijn pad.

Bijna 15 jaar lang bestuurde hij de buurtbus, tot zijn 75e want langer mocht niet. Een keer per week rijden van St. Michielsgestel naar Gemonde, Boxtel, Lennisheuvel, Spoorдонк naar Oirschot en weer terug en dat 2 of 3 keer tijdens een dienst met als beloning een jaarlijks uitstapje waar hij erg van genoot.

Toen vader vorig jaar naar het Wereldhuis verhuisde, heeft hij het nog best naar zijn zin gehad bij de vele activiteiten. Zeker wanneer er muziek was en vooral ook toen moeder er nog een aantal maanden gewoond heeft. Toen was het plaatje weer compleet.

En nu... nu nemen we afscheid van onze laatste ouder. Het idee dat ze ergens nu weer samen zijn, is voor ons een fijne troost.

Jonge jaren, verkering, paarden en fanfare

"Hij doeghet!"

voordracht door Roel

"Hij doeghet." Deze uitspraak heb ik vaak van opa gehoord in de Orion in Lennisheuvel. Op maandagavond gingen ons pap en ik met de auto eerst naar de Van Hornstraat om opa op te halen. Zijn koffer, tas met muziek en standaard stonden dan altijd al keurig klaar op dezelfde plek in het halletje. In de Orion de trombone uit de koffer, het mondstuk er op en nog even wat spray op de schuif om hem lekker soepel te laten lopen. Even een paar noten spelen en dan kwam altijd "Ja, hij doeghet!"

Zo herinner ik mij hoe het verschillende jaren is gegaan.

Maandagavond naar de repetitie van fanfare Sint Arnoldus met drie generaties in hetzelfde orkest, want was hij daar toch trots op! Tijdens de pauze natuurlijk altijd een kop thee. Want koffie.... nee, dat was niets voor ons opa! En dan na de repetitie op een kruk aan de bar het welbekende borreltje Jong Klare. Tijdens de repetities hoorde je opa meestal niet veel zeggen, maar af en toe ging zijn hand omhoog met de opmerking: "Dit kan niet kloppen, hier staat een verkeerde noot!". Soms had hij dan gelijk, maar veel vaker ging het

dan om een modern akkoord wat juist een beetje wringend moest klinken. Dat werd hem dan door de dirigent of collega muzikanten uitgelegd. Maar daar was opa dan nog niet altijd mee gerustgesteld, want vaak zei hij dan nog: "Toch vind ik het maar raar klinken".

Naast alle muzikale activiteiten herinner ik mij dat opa altijd veel bezig was in de tuin. Deze lag er dan ook altijd keurig netjes bij aan de Van Hornstraat nummer 14. De grote tuin die helemaal doorliep tot aan Simeonshof. Met eerst het grote grasveld en achterin de eigen moestuin die in goed Brabants altijd "d'n hof" werd genoemd. Maartje, Kirsten, Carlijn en ik hebben daar heel wat uren kunnen spelen met alle ruimte die er was. Op het gras hutten en tenten bouwen van een parasol, wasknijpers, een aantal oude gordijnen en vooral veel eigen fantasie. Maar ook de blauwe skelter die opa en oma speciaal voor de kleinkinderen hadden gekocht en waarmee wij vrijwel altijd naar buiten gingen. Dit traditiegetrouw op zondagochtend, maar ook regelmatig door de weeks direct na school voordat we weer naar huis gingen.

Ook na de verhuizing naar het “Torentje” (100 meter verderop in de Van Hornstraat) kwamen Maartje, ons pap, mam en ik, Hans en Lisette, Kirsten en Carlijn traditiegetrouw bijna iedere zondagochtend op de koffie. Vrijwel altijd was er dan iets lekkers bij de koffie, alhoewel ik de beschuit met daarop een plak peperkoek nog steeds een erg bijzondere combinatie blijf vinden. Na de koffie het bekende borreltje of glaasje zoete witte wijn. Zo ging het vrijwel altijd. En dan nog zo'n traditie: soep! Bij het avondeten hoorde voor opa al-tijd soep, anders was de maaltijd niet compleet. En dan natuurlijk het liefste de door oma zelf getrokken “zondagse” soep.

Sinds de oprichting van de fanfare heeft opa altijd muziek gemaakt in het fanfareorkest, wat hij overigens steevast “het korps” bleef noemen. Toen ikzelf bij het fanfare orkest kwam spelen beheerde opa de bladmuziek voor de vereniging, maar daarvoor heeft hij ook veel

werk verricht bijvoorbeeld als penningmeester in het bestuur. Daarnaast heeft opa vele jaren gespeeld bij de Knollenplukkers, een blaaskapel en onderdeel van de fanfare met vooral muziek uit Zuid-Duitsland en Tsjechië. Ik weet wel zeker dat ook mijn voorliefde voor deze Böhmische blaasmuziek daar al is aangewakkerd toen ik als klein manneke de kapel stond ‘te dirigeren’ in het zaaltje bij Mieke Vingerhoeds of tijdens het snertconcert.

Echter werd het muziek maken door het verstrijken van de tijd steeds een beetje lastiger en na ruim 65 jaar heeft opa moeten besluiten om er mee te stoppen. Dat was een lastige, maar onvermijdelijke keuze. Daarom was ik ontzettend trots en behoorlijk overdonderd dat opa destijds na het stoppen zijn trombone aan mij heeft gegeven op mijn verjaardag. Een heel bijzonder cadeau wat mij persoonlijk erg dierbaar is!

Opa bedankt voor alles.

"De muziek speelt zachtjes, een melodie van herinnering"

voordracht door Carlijn en Kirsten

Daar staan we dan; 'de dametjes' zoals je dat tegen ons zegt,
Jouw ogen vol pret en twinkeling, helder en oprecht,
Jouw woorden waren eerlijk, scherpzinnig en zelfs soms eigenwijs,
Maar met tevredenheid, typerend voor jouw levensreis.
Jouw mond stond vaak als glimlach op je gezicht,
En dan maakte je een gevatte grap of opmerking wat de sfeer verlicht.
Jouw hart vol liefde, levenslust en verdraagzaamheid,
Trots, tijdbewust en toegewijd.

De muziek speelt zachtjes verder, een melodie van herinnering,

Je hebt bewandeld, gevierd, geleefd,
Gelachen, gehouden en gestreefd.
Je was vastbesloten, berekenend, berust,
Gesteund, gekoesterd en gesust.
Je hebt genoten, geliefd, gewaardeerd,
Gemist, gevoeld en geïnspireerd.

De muziek speelt zachtjes door, een melodie van

herinnering,

Een man van principes, volhardend, georganiseerd en gedreven,
Je hebt er alles uitgehaald en jouw leven ten volste mogen leven.

Een man die onafscheidelijk en onvoorwaardelijk hield van de mensen om hem heen, met oma, jouw vrouw aan je zijde en toen plots voelde je je alleen.

De muziek speelt zachtjes door, een melodie van herinnering,

We zijn dankbaar en trots op alles wat je ons hebt gegeven,

We koesteren de momenten die in onze gedachten zitten verweven.

We nemen jouw kracht en het gevoel van berusting met ons mee,

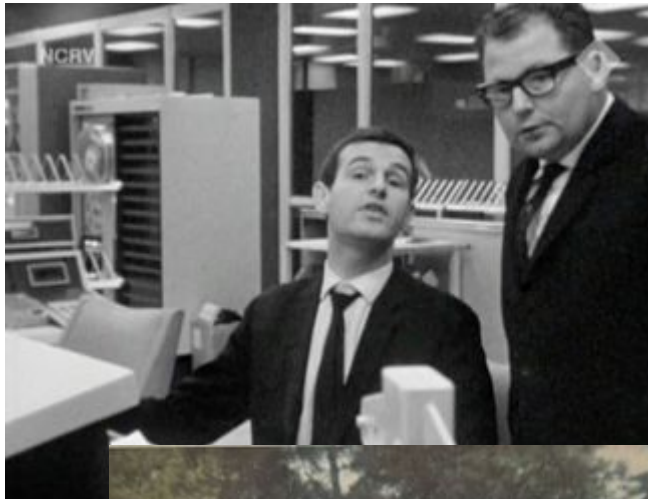
Het is goed zo, maar toch moeten we ook nog een beetje wennen aan het idee.

Jouw levenslied hier is klaar

Maar de muziek speelt zachtjes verder, een melodie van herinnering, onuitwisbaar!

Gezin, Philips, vakantie en pensioen

Het leven ten volle geleefd.....

voordracht door Lisette

Hans en ik schreven samen de volgende tekst.

Het leven ten volle geleefd.....

Het is klaar nu. Je leven ten volle geleefd.
Zo fier, zo trots op je ouderdom.
Glunderend tot op het laatst om je leeftijd.
Soms vergat je dat even
Dacht je dat je al 100 was.
Maar je wist wel heel goed.....
je was écht heel oud!
Met nog steeds een twinkeling in je ogen.

Je leefde je leven ten volle.

Kranig sloeg je je door alles heen de laatste tijd.
Verhuizen vanuit je geliefde 'Torentje'

aan de van Hornstraat naar het Wereldhuis
Je zei regelmatig: "Ik wil naar huis."
Je moest eraan wennen.

Door alle aandacht,
de warme en liefdevolle zorg
bezoekjes van familieleden en vrienden
ging je je er echt thuis voelen
accepterend dat dit het beste was.

Je wilde het leven nog ten volle leven.

Ons moeder kwam elke dag
en later woonde ze bij jou, maar apart
Je vond dat maar raar en zei dan:
"Kan dat nou niet anders, ik snap er niks van."
Ook daar zocht en vond je je weg in.

Nu konden jullie samen nog genieten van de muziek,
het bezoek van de beestjes,
Sinterklaas en het Kerstdiner
en het sjoelen en tennissen met ballonnen.
Wie had ooit gedacht
dat je op je oude dag nog zo sportief zou worden?
Dit was echt je thuis geworden!

Je leefde je leven daar ten volle.

's Avonds wilde je niet naar bed,
want vroeg gaan slapen was niet je ding.
Nog even lekker zitten.
Je vond het fijn dat dat mocht.
En wat een genot dat je
in de ochtend mocht zeggen:
"Ik blijf nog even liggen."

Altijd kreeg je dat kopje thee met een koekje
of vaker nog een taartje.

Daar genoot je zichtbaar van.
Want zoetheid was wel je ding.

Je leefde je leven nog ten volle.

Je bleef ook kranig wandelen op jouw manier:
schuifelend over de gang naar de huiskamer
of naar beneden voor een ijsje.
Totdat dat echt niet meer ging.

En wie had er nu ooit gedacht dat je
samen met anderen
bij de piano of de beatbox liedjes zou gaan zingen?
Je verraste regelmatig jezelf en ons
met nieuwe ervaringen die je op deed.
Je genoot zichtbaar van alle aandacht
die je kreeg van liefdevolle mensen in het
Wereldhuis en je familie.

Je leefde nog ten volle.

Maar je werd broos
Je huid doorzichtig bijna
Je kleur veranderde,
je ogen fletser.
De woorden steeds minder
Van rollator naar rolstoel,
De laatste 2 dagen in bed.

Toch....

Je bleef je leven ten volle beleven.

Totdat....

op de laatste zondag
4 dagen voor je je laatste noot uitblies
zelfs je ijsje en het drinken niet meer smaakten.

Je wist ergens wel wat er gaande was en zei toen:
"Er is iemand ernstig ziek in de familie."

Je hebt tot het laatst je levenskracht
aangesproken,
je leefde letterlijk tot de laatste snik,
vasthoudend aan jouw dierbare leven.

Fier, zorgzaam en trots heb je je leven ten volle
geleefd!

Feestjes, fanfare en ouder worden

Werken in de zorg

Werken in de zorg, het is niet zomaar werk, het is een roeping.

Het zijn die mensen die een groot verschil maken, elke dag op nieuw.
Antoon werd goed verzorgd door het

verzorgend en verplegend personeel in het Wereldhuis.

Met de dames kwam de ware charmeur af en toe in Antoon naar boven, en met Kees, had hij een speciale band.

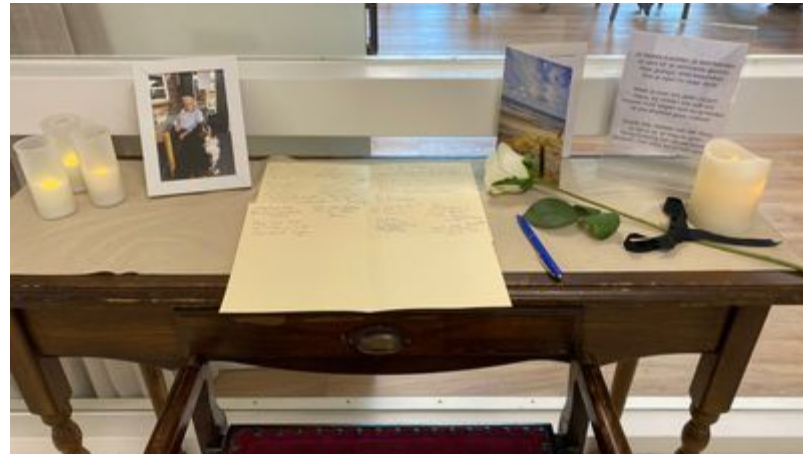
Voordracht door Kees (het Wereldhuis)

Je laatste krachten, je tere handen,
Je zere lijf, je vermoeide gezicht.
Alles is gezegd, alles besproken,
Doe je ogen nu maar dicht.

Maak je over ons geen zorgen.

Heus, wij redden onszelf wel.
Hoewel onze wegen zich nu scheiden,
Is ons afscheid geen vaarwel.

Goede reis, meneer van der Sloot.
Je tijd is op, je mag nu gaan.

Muziek

muziek Ad, Roel, Maartje, Inge en Annemien

Afsluiting

Beste mensen,

Over Antoon valt eigenlijk nog veel meer te vertellen.

Maar wie hij was, dat is gewoon niet in 1 samenzijn te vangen.

Daarom is het zo belangrijk dat u zelf uw verhalen,

de dingen die u met hem beleefd heeft, *blijft* delen met elkaar.

En daar heeft u zo meteen al de kans voor hier in de koffiekamer waar u aansluitend van harte welkom bent.

Namens de kinderen en kleinkinderen, dank ik u hartelijk voor uw aanwezigheid. De afgelopen periode, maar zeker ook nu.

Zij stellen het zeer op prijs dat u hier vandaag was om zo samen afscheid te nemen.

Wanneer dadelijk de muziek weer gaat klinken, zal de uitvaartleider u aanwijzingen geven zodat u zelf ook afscheid van Antoon kunt nemen.

Zijn naasten zullen dat hier als laatste doen, en u

zult vast begrijpen dat dit voor hen een moeilijk moment is.

Daarom vraag ik u ook, dat wanneer zij bij u aansluiten in de koffiekamer, of u hen dan heel even de ruimte zou willen geven.

Zodat ook zij een slok drinken kunnen nemen, even op adem kunnen komen waarna zij u graag ontmoeten.

En bedenk vooral ook, het is echt even een moment van ontspanning na heftige dagen.

Dus neem gerust wat te drinken, u hoeft niet op te stellen in lange rijen zodat u letterlijk iedereen een hand heeft kunnen geven.

Het feit dat u er bent is al meer dan fijn.

Weet dat uw aanwezigheid gezien, maar vooral gevoeld en zeer gewaardeerd is.

Als je meer dan 65 jaar samen bent geweest... dan ben je zo met elkaar verweven. Dat een leven *zonder* elkaar eigenlijk ondenkbaar is.

Als je meer dan 65 jaar samen bent geweest... dan ben je zo met elkaar verweven. Dat een leven *zonder* elkaar eigenlijk ondenkbaar is.

Een oud echtpaar ging naar bed
Op het kasje 2 bakjes met tanden
Vol liefde keek de man naar zijn vrouw
en streelde haar rimpelige handen.

Hij zei: Al meer dan 65 jaar zijn wij gelukkig
meid.
Geloof me wanneer ik zeg: ik wil je voor geen
miljoen kwijt.
Dat weet ik jongen, zei zijn vrouw

‘Ook jij bent niet te koop, zelfs niet voor 2
miljoen,
al is dat wel een hoop.’

Ze lagen daar tezaam op het randje van hun
leven
Twee mensen die elkaar zoveel hadden
gegeven.

Ze zeiden: ‘welterusten hoor’ en gaven elkaar
een grote zoen.
Zij fluisterde nog heel zachtjes: ‘Is de deur wel
op slot?’
Want hier ligt zomaar voor wel 3 miljoen.’

Afscheid Antoon van der Sloot

Antoon van der Sloot

Boxtel, 5 juni 1930

Boxtel, 11 mei 2023

